

Mirsad Hadžikadić:

Zadovoljan sam činjenicom da ljudi žele da budu dio nečeg što je drugačije, što je novo, što je veće. Dio nečeg što im ne može istog časa osigurati potvrdu, vezu, posao, novac. Često im kažem da moraju da daju nešto da bi nešto dobili. Drugim riječima, najprije treba da daju doprinos svojoj zemlji, bilo kroz Platformu ili kroz druge stranke. Govorim ljudima da se ne radi o tome da neko treba da vam izražava zahvalnost za nešto što ste uradili, već o tome da treba da učinimo ono što je neophodno učiniti za svoju zemlju. A neophodno je promijeniti način razmišljanja, odnosno sistem vrijednosti. Ali veoma mi je drago da ljudi to sve više prepoznaju, te da dolaze kod nas svjesni da nam predstoji velika borba i da neće imati nikakvu ličnu korist od toga, barem ne na samom početku, dok ne ostvarimo rezultate koji će biti od koristi za cijelu državu. Uprkos tome, prisutno je veliko uzbuđenje, što se najbolje može vidjeti po broju ljudi iz drugih stranaka koji žele da nam se pridruže. Među njima su i oni koji se nalaze na određenim pozicijama u zakonodavnim organima na nivou države, entiteta i kantona, pa čak i opština i gradova. Sve u svemu, veoma je zanimljivo. I moram ti reći da ne znam na koji način dolaze do informacija, ali mi je drago. Danas su kod mene bila dva čovjeka koja su mi instalirala televizor, a nov televizor sam morao da nabavim jer su promijenili risiver. On se povezuje na tzv. pametni televizor, a ja sam imao jedan star, ne tako pametan televizor, pa sam morao da kupim nov. Znači, dva čovjeka su došla da ga instaliraju, od kojih je prvi glasao za mene, dok me drugi nije prepoznao, i rekao je da nije glasao za mene. Znači, bili su kod mene prije dva dana, a onda su njihovi ljudi danas dolazili ponovo. A onda mi je onaj prvi čovjek rekao: „Moram vam ispričati nešto zanimljivo. Onaj momak, moj kolega, nije vas prepoznao prošli put. Kad smo otišli od vas, pitao sam ga za koga je glasao. A on je odgovorio 'Ne, nisam glasao za tog tipa, glasao sam za onog Amerikanca'“. Znači, glasao je za mene, ali nije znao da sam to ja. Osim toga, danas sam išao u jednu trgovinu da kupim aktovku, a gospođa koja tamo radi me je prepoznala i rekla mi da je glasala za mene. Slično mi se desilo i na aerodromu kad sam ispraćao Lejlu. Čovjek koji joj je provjeravao kartu mi je takođe rekao da je glasao za mene. Kad gostujem u medijima radi intervjua, često se desi da mi novinar koji me intervjuiše ili kameraman kažu da su glasali za mene. Znači, ima ljudi koji su glasali za mene, i koji mi rado prilaze da bi mi to rekli. Oni ne

moraju to da rade, mogu jednostavno da se pretvaraju da me nisu prepoznali, ali ipak mi prilaze. Tako da stvari idu zaista u dobrom smjeru.

Clark Curtis:

Upotrijebiću jednu riječ koju si koristio prošle sedmice – „ohrabriti“. Pretpostavljam da smatraš ohrabrujućim činjenicu da je sve veći broj ljudi koji spoznaju i s entuzijazmom prihvataju vašu poruku.

Mirsad Hadžikadić:

Upravo tako. Veoma sam zadovoljan time.

Clark Curtis:

Reci nam nešto više o samom značaju načina na koji ljudi s entuzijazmom prihvataju vašu poruku. Znam da je to nešto što si priželjkivao, tako da bih te zamolio da kažeš nešto o značaju te činjenice, odnosno da nam kažeš šta se trenutno dešava i šta počinje da se dešava.

Mirsad Hadžikadić:

Ono što mi pričinjava najveće zadovoljstvo jeste činjenica da ona poruka s kojom sam se na početku suočio, a koja kaže da se ništa ne može učiniti, da nema potrebe da išta pokušavam, da je sve završeno, počinje da se mijenja. I dalje mnogi ljudi smatraju da je to tako, ali srećem sve više onih koji na našim javnim tribinama kažu da je stanje teško, ali da moramo da budemo uporni, odnosno da ne postoji drugi način. Sve je na nama, i moramo to učiniti. Tako da ta poruka polako ali sigurno pronalazi plodno tlo, odnosno ljudi postaju svjesni da moramo da učinimo ono što je neophodno učiniti. Smatram da je to najvažnije. Ima sve više ljudi koji vjeruju da je to i njihova odgovornost, tj. da i oni moraju da učine nešto.

Clark Curtis:

Da li oni koji s entuzijazmom prihvataju poruku Pokreta i ono što ona predstavlja pokazuju strpljenje? Da li im je jasno da je u pitanju dugotrajan proces ili ima i onih koji misle da se uz pomoć čarobnog štapića situacija može promijeniti preko noći?

Mirsad Hadžikadić:

Mislim da je to ljudima jasno, jer i ja cijelo vrijeme ističem da se radi o dugotrajnom procesu, da smo svi zajedno u tome, da svi snosimo odgovornost, da se ništa neće desiti preko noći, i da je pred nama težak posao. Nisam siguran da li ljudi to u potpunosti shvataju. Ali barem govore da su svjesni da se situacija ne može promijeniti preko noći. Tako da sam zaista zadovoljan trenutnim razvojem situacije.

Clark Curtis:

Šta je sa ljudima unutar same Platforme? Znam da si nakon izbora rekao da je visoki intenzitet energije oko izbora donekle splasnuo. Kako se izboriti s nestrpljenjem ljudi unutar Platforme? Da li činjenica da se Pokret sve više širi po cijeloj Bosni i Hercegovini i Evropi, te da ljudi dolaze na vaše javne tribine može da predstavlja iskru koja će ponovo probuditi entuzijazam i svijest da se određene stvari ipak dešavaju?

Mirsad Hadžikadić:

To je tačno. Ono što je dobro jeste to da mi nikad nismo prestali da vjerujemo, tako da je to sve normalno. Iznenadeni smo jedino veličinom zadatka koji je pred nama. Kao što često kažem ljudima, ne znam da li se ovako nešto ikad desilo u istoriji Bosne i Hercegovine, da neko krene od nule. Sve druge stranke došle su niotkuda. Imali smo komunističku partiju, iz koje su došli socijaldemokrati, odnosno SDP. Čak je i dobar dio kadrova Stranke demokratske akcije, SDA, koja je u suštini nacionalna stranka, došao s iste strane, pri čemu su samo promijenili boju na zastavi i preuzeli iste osnivačke akte. Čak je kod SDA taj proces osnivanja imao iole normalan tok. Sve druge stranke su nastajale tako što su ljudi napuštali jednu stranku, a osnivali drugu, tako da su već imali infrastrukturu, članstvo, akte i drugo. S druge strane, mi krećemo od nule. Veličina zadatka koji je pred nama je nevjerovatna. Naš odbor za ljudske resurse mora da

pronađe ljude i da utvrdi da su to ljudi kakve tražimo. Moramo da odgovorimo pritisku, da sačinimo potrebne akte, da uspostavimo neophodne procese, da naučimo kako realizovati određene zadatke, da djelujemo u okviru političkog sistema koji je daleko od optimalnog, da pokušavamo da ga promijenimo istovremeno djelujući u skladu s njim, da pronađemo novac, da komuniciramo s medijima, da se bavimo marketingom, da se širimo unutar države, da osmišljavamo kampanje kako za lokalne, tako i za opšte izbore, da osnujemo pokret, a ne stranku, da ostvarujemo komunikaciju i interakciju s našim članovima i među našim članovima, da dobijamo povratne informacije od njih kad su u pitanju naši akti, i tako dalje. Sve to je zaista nevjerojatno. Nikad nisam tražio od bilo koga da me nešto nauči, kako bih to mogao i sam uraditi, jer čovjek se uči radeći. U tom smislu, ljudi uopšte nemaju vremena da razmišljaju o obnavljanju ili dobijanju nove energije, jer se izazovi stalno smjenjuju, tako da moramo da ih rješavamo kako najbolje znamo i umijemo. Još uvijek nisam čuo bilo koga ko je rekao da je umoran ili da više ne može. Štaviše, mnogi ljudi pokušavaju da odgovore na pitanja šta je sljedeće, šta je sad na redu, i slično. Što je zaista sjajno.

Clark Curtis:

Šta je sa izazovima? Da se poslužim svojom terminologijom – da, postoje izazovi koji su pred vama, ali u pitanju su dobri izazovi, jer tih izazova ne bi ni bilo da vaša poruka nije shvaćena na pravi način.

Mirsad Hadžikadić:

Tako je. Drago mi je što mi ovih dana prilazi velik broj ljudi, više nego ikad, koji pričaju o viziji, idejama, konceptima, novom pristupu, novoj snazi, i slično. To mi se dopada, i to ne zbog mene lično, već zbog toga što mi to daje nadu da se određene stvari mogu promijeniti i brže nego što je bilo ko mogao da očekuje. Radi se o demokratiji u pokretu, a ja zaista cijenim one koji provode najbolju moguću politiku, onu koja je usmjerena prema ljudima i koja pripada ljudima, a ne onu u kojoj prevaranti pokušavaju da naruše postojeće procese.